

Dertli Dünya

Nureddin Yıldız'ın 22.11.2020 tarihli (401.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّم عَلَی سَیِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَی اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِیْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Arı sesini hepimiz biliriz. Arıdan gelen o vızıltı, hayvanın kanatlarından çıkıyor.

Bal arısı 1 kilo bal için milyonlarca çiçeğe konmak zorundadır. Kilometrelerce gidiyor, çiçeğe konuyor, karnında Allah'ın ona ayırdığı depoya (bir çay kaşığının onda biri kadar) malzemesini alıyor ve o kilometrelerce yolu yine aynı sesi çıkararak geri dönüp yuvasına gidiyor. Orada onun gelmesini bekleyen nöbetçi arılara getirdiklerini kusuyor. Nöbetçi arılar çıkan şeyi alıp peteğe yerleştiriyorlar. Petekten de biz alıp bal olarak yiyoruz.

Herkes gözleriyle görmese kimse inanamayacak; bu bal, bu kadar çetin şartlarda nasıl yapılır? Arılar kürekle, kaşıkla toplamıyorlar. Bir kavanoza sığacak kadar balı toplayabilmek için milyonlarca çiçeğe konuyor ve içindeki tatlı nesneyi emip taşıyor, kovana götürüyorlar. Kovanın içinde işçiler yerleştirme ve paketlemesini yapıyor, servise sunuyorlar. "Ancak Allah'ın vahyetmesiyle bir hayvan bunu yapabilir" deyip iman ediyoruz.

Yaban arısı da bir arıdır. Kanatları da vardır, uçunca o da vızıltılı bir ses çıkarır hatta biraz daha büyük olduğu için daha çok bile sesi vardır. Ama yaban arısı kovana hiçbir zaman bal getirmez. Diğeriyle aynı kanatlara sahip, aynı sesi çıkarıyor ama diğeri gibi şifa kaynağı bal yapmıyor. Ses ve görüntü aynı, sonuçlar ise aynı değil.

İşte, mümin insan ile imansız kişiyi bu arılara benzetebiliriz. Mümin insan hayatın çilesini çeker, belki geceleri horlayacak kadar yorgun günler yaşar. Mümin olmayan da hayatın meşakkatini görür, çalışıp bitkinlik yaşar. Fakat mümin, dünyadaki çilesini cennet balı olarak sonuçlandırır ve boşa yaşamayıp boşa ölmez. Mümin olmayan ise balı olmadan dünyada zamanını geçirip sonra hayattan el çeker.

Yaban arısı hepten faydasız değildir belki; çünkü bal yapmıyorsa da tarladaki haşeratı yediği yani temizliğe yaradığı biliniyor. Mümin olmayan insanın dahi zaten ahiret balı yapmazsa da dünyada fabrikalar kurup iş yerleri açması nedeniyle dünya ziraatine, sanayisine, yaşayışına yararı dokunduğu görülür. Zira Allah hiçbir şeyi boşuna yaratmaz. Neticede yaban arısı da bir sebeple yaratılmış ve Allah'ın yaptığı hiçbir işin boş yere olamayacağı kanununa uygun biçimde illa bir görevi yerine getirmektedir.

Mümin, dünya dertlerini ve sıkıntılarını ahiret balına çeviren insandır. Kâfir ise ahiret balı kazanamadan kanat çırpır. Şehirlerin sokaklarında yürüyen hiç kimsenin mümin veya kâfir olduğunu alnından anlayamıyoruz; herkes ceket ve ayakkabı giyiyor, nüfus kâğıdı taşıyor. Yani herkesin kanatları var, görünürde hoşgörülü davranan sesi var. Ama kovanlarımıza döndüğümüzde bal üreten ile üretmeyen birbirinden ayrılıyor.

Dünya hayatını görünüşlerle algılayacaksa bu iki tip arasında fark yoktur. Mümin de kâfir de anadan doğar, dünyanın çilesini yaşayarak ölüp giderler. Mümin geride salih amelleri, ondan önce de itikadıyla bal gibi sonuçlar bırakıp kendisi cennette o balın sonuçlarından istifade eder; kâfir ise geriye kendinden bir eser bırakmadığı gibi küfür ve facirlik olarak yaptıklarıyla ardından izlenir.

Şu noktaya varıyoruz: Mübarek bir hayvan olan arının ki Kur'an'ımız onu mübarek olarak önümüze koymuştur, bir çay kaşığının onda biri kadar bal üretebilmek için kanatlarını kaç defa çırdığını, ne kadar fazla emek harcadığını düşündüğümüzde insanın vicdanı o balı yemeye varmıyor. Onca sayısız eziyetle meydana getirilen balın gerçek kıymetini takdir etmemiz istense bir milyon lira bile azdır, diyebilirdik. Bize bir kilo bal sunabilmek için kanatlarını sayısız kere çırpın hayvanın ürettiği şifa ve

hayat oluyor. Arı, yaratılış ve var oluş nedenini gerçekleştiriyor. Biz de Rabbimizin ikramı olan nimete kavuşuyoruz. Arıların eziyet çekmeden bal yapmalarını dilersek onun adı ancak glikoz olabiliyor, bal değil.

Mümin insan bu dünyada çektiği sıkıntıları tefekkür etmeli, çocukları konusunda yaşadığı cefayı, gelecek endişesinden ötürü yaşadıklarını, tuttuğunun elinde kalmasını, çevresinden ve akrabalarından dert görmesini, günahlarından hissettiği vicdan azabını, anne-baba ızdırabını, dostlardan uzakta veya gurbette duyduğu kahrı, sağlığıyla ilgili sorunlarını düşünmelidir. Hangi problemimizi alırsak alalım; dünyada çektiğimiz dertler dünyanın doğasındandır.

İnsan başkalarına bakıp onların huzurlu bir hayat sürdürdüklerini zannederse yalnızca davulun sesinin uzaktan hoş gelmesine aldanır. Herkes kendi sıkıntısını bilir. Birinin yokluktan dolayı yaşadığı stresi başkası var olan nimetleri kaybedeceği endişesiyle yaşar. Zengin olmak çoğu zaman insanın başının belası hâline geliverir. Atanmış devlet memurunun ne kadar rahat hayatı olduğunu sanırsın ama bir de ona sor; o da esnaflığa iç geçiriyor, istediği zaman dükkânını açıp kapayabilmesine ya da tayin edilip sürülme derdi olmayışına imreniyordur. Bekârlar evlileri kıskanır, evliler bekârlığın sultanlık olduğunu söyler.

Bu dünyada eşek arısı olmanın dışında kurtuluş yoktur. Bal yapacak olan, kanatlarını yüz milyarlarca defa çırparak çalışmaya, onca çalışmanın sonucunda birkaç gram gelecek bal üretip dünyadan ayrılmaya mecburdur. Mümin insanın, Allah'ın kaderine bakışı budur ki böyle bakmasının neticesi olarak çileler ve eziyetler onu kahretmez. Ağlatır belki ama kahretmez, tüketmez. Değil intihara, küsmeye dahi sevk etmez. Zira mümindeki arı mantığıdır: Bal vermek için uğraşacaktır, bal yapmamak yaban arısı olmayı kabullenmektir.

Fâtır suresinin 34. ayetinde Rabbimiz, kelime-i tevhidi söyleyerek Müslüman olmuş ve cennete girmeyi, cehennemden kurtulmayı ümit eden her mümine, çocukların bile anlayacağı bir dille mesajını vermektedir. Dünyada iman ettikten sonra Allah'ın rahmetini görerek cennete girmeye hak kazanan müminlere cennetlerdeki yerleri gösterildikten sonra bir meleğin gelip *“Hoş geldiniz, selam olsun size! Ebedî durmak üzere bu cennetlerde kalın bakalım!”* demesi üzerine şöyle diyecekler:

وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَذْهَبَ عَنَّا الْحَزْنَ إِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٌ شَكُورٌ

“Bizden dertleri gideren Allah'a hamd olsun. Rabbimiz ne kadar da mağfiret eden, iyilik yapan bir rab imiş.”

Müminler ilk olarak böyle deyiverecekler cennete girdiklerinde.

Buradan net, kesin, tartışılmaz iki gerçek çıkmaktadır:

1- Cennete gidene kadar dertsizlik yoktur.

Dünyadan ayrıldığı güne kadar hiç kimse dertsizlik beklememelidir. Hiç derdi olmayanın derdi zaten dertsizlik olmuş demektir, keyfinden bunalıp çatlayacaktır o. Eğer Allah bu kanatları bal toplamak için yaratmış ve kaderine bunu yazmışsa kimse boykot ederek bal toplamaktan kurtulamaz. Mümin insan, cennet için yaşadığını söylüyorsa dünyada keyif beklememelidir.

2- Cennette hiçbir sıkıntı veya dert olmayacaktır.

Her şeyden evvel sıcak-soğuk derdi yoktur. Tuvalet, acıkma sıkıntısı yoktur. Akşam olmayacaktır. Sabaha çıkmak diye bir şey yoktur. İş, ibadet, komşu baskısı, fakirlik derdi, dost ezası yoktur. Kimsenin derisinin rengi veya bedeninin hastalığıyla ilgili farklılık yoktur. Uzunluk-kısalık ya da kalp krizi riski yoktur. Kimsenin böbreğinde taş yoktur. Solunum sorunu yoktur. Salgın yoktur. Söz dinlemek veya

hakaret işitmek yoktur. Maaşa zam beklentisi yoktur. Satın alma veya satabilme ümidi yoktur. Sel, yağmur, kuraklık yoktur. Hüzün ve eziyet cennette yoktur.

Bu iki hakikati adımız gibi bilmek imanımızın gereğidir, aksi durumda insana mümin olup olmadığı sorulacak hâle gelir.

Müminler olarak hiçbirimizin, cennette soluklanmak haricinde çaremiz olamaz –bal arısı olacaksak. Bunun içindir ki Allah Teâlâ'nın en başta peygamberler ve salih kulları olmak üzere hiçbiri dertlerden ve eziyetlerden arınmış bir hayat yaşayamamıştır. Çünkü Allah'a kul olmanın bedelini cennette bile imtihan olarak geçiren bir babanın, Âdem aleyhisselamin, çocuklarıyız biz. Ateşe atılan, testere ile kesilerek katledilen, denizlerde yürümek zorunda kalan peygamberler bu kanunun örnekleridir.

Cennet onların gireceği cennet ise ki başka bir tane yoktur, öyleyse gerçekçi olmaya mecburuz. Evladımızdan dolayı hayata küsemeyiz, ibadetlerden vazgeçemeyiz, dinimize darılıp şeytana el veremeyiz. Komşularımız bizi dünyadan sürebilirler, devletler başımıza bombalar yağdırabilir, polis kelepçeleriyle yıllar geçirebiliriz belki ama bir Allah dostunun söylediği gibi “Ben cennetimi göğsümde taşıyor olduktan sonra bana kim ne yapabilir?”

Bu dünyada cennetlerimiz göğsümüzde olmalıdır. Cennet dolu bir göğüsle yaşayana kimsenin çektirebileceği eziyet yoktur, olamaz. Müminin şuuru bu seviyede kalmak zorundadır. Sıkıntımız, cenneti öldükten sonra gideceğimiz yer bilip iman ederek dünyada evimizi, sokağımızı, devletimizi, işimizi cennet zannetmektedir. Hayır! O cennetin mini şekli yüreğimizde bulunabilir ve bulunmalıdır. Böylece evimizde, camimizde, işyerimizde ve hatta -Allah korusun- zindanda bile olsak cennet içimizde bulunduğundan kahr çekmeyiz –eziyet gören bütün hâllerimize rağmen.

Biz müminler olarak dünyada dertsizlik ve keyif süren kimselerin durumuna imrenemeyiz. Bu enayilik olur. Şu fani dünyada ebedî kalmayacağımızın, o dertsiz ve gamsız ömür geçirenlerin de kalmayacağını farkında olduğumuz için onlara imrenmeyiz. Yarın imtihana girecek iki öğrenciden bugün harıl harıl ders çalışıp kendini yoran, vaktini televizyon karşısında ve derslerini umursamadan geçiren ötekini kıskanmaz.

Elbette derdimiz olacaktır, zira dünya tam bir dert diyarıdır. Fakat dertlerimizi dönüştürerek onlardan bal yapmayı akıl edebiliriz, etmek mecburiyetindeyiz. Sıkıntılar üzerimize geldikçe onlar sayesinde Rabbimizin dertlerimizi her seferinde biraz daha günahımızı affedeceği ümidiyle beslenmeli, dertlerin ve eziyetlerin kalbimizi tövbeye ve Allah'a yönelmeye her adımda biraz daha fazla sevk etmesine çalışmalıyız. Ve her sıkıntıda şeytan, günahlara dalmanın kadehini önümüze bir kere daha çıkaracaksa da tercihimizi secdede, bizi yaratan Allah'a yakınlık vesilesinde bularak ecir kazanmalıyız.

İş bulamadığım, elektrik faturamı ödeyemeyeceğim, akşama kadar iş aramaktan yorulduğum için çektiğim çileye, yatakta inleyerek hastalıklara duçar olmama rağmen yine de Rabbimden ümidimi kesmemeliyim. Yine 'elhamdülillah' demeliyim. Bilmeliyim ki şifa bulacaksam onu veren de Allah olacaktır. Şifa vermediği müddetçe de çektiğim hastalıklar beni günahlarımdan temizleyip arındırmakta, huzuruna alacağı gün pak olmamı sağlamaya yaramaktadır. Böylece hastalıklarımı ve geçim sıkıntılarımı, günlük hayatta karşılaştığım her türden baş ağrısı derdi bir şükür vesilesi bilirim.

Şifa bulduğumda 'kanseri yendim' deme cüretini göstermeyecek, Rabbimin verdiği şifa sayesinde sağlığıma kavuştuğumu idrak ederek söz söyleyeceğim ki madem yenebilecek gücüm vardı, baştan bünyeme hiç sokmasam olmaz mıydı diye düşünecek mantık çelişkisini yaşamayayım.

Mümin kazanacaktır; çünkü çırpıtığı kanatlar bal yapabilmek içindir. Böcek yiyerek ve keyifle sürdüğü hayatın ardından bal bırakmadığı bir serüven için yaratılmamıştır mümin. Ailesinden devletine, komşusundan iş yerine varıncaya kadar her nereden kaynaklanırsa bütün sıkıntıları onu Allah'a yaklaştıracak ve diğer taraftan mümin kardeşleriyle de bağını kuvvetlendirmeye sebep olacaktır.

Bütün musibetler ona 'işte dünya budur' dedirtecek, her emek ve çile (kanat çırpma) bal yapmak için bir adım daha ilerlediğinin işareti olacaktır.

Her şeyi iman penceresinden değerlendirmek zorunda olan mümin, hangi musibet ve bela karşısında olursa olsun onun, aklına zarar vermemesi gerektiğini bilmelidir. Kolu kırılan birinin derdi o kolla sınırlı kalmalı, "Ben çolak nasıl yaşarım" diye divane olmamalıdır. Böyle yapmak insanın bindiği dalı kesmesidir. Çocuğunu kaybetmek ailenin tamamını kaybetmek değildir. Hasta olan çocuğunun ardından kendi hayatını, çocuğun dışında kalan hayatı da feda edecek şekilde hareket etmek ve bu anlama gelecek sözler söylemek aşırı gitmektir.

İnsanın elindeki bir nimetten mahrum olması, sözgelimi duyma kabiliyetini kaybetmesi, duymak dışındaki nimetleri de elinde değilmiş gibi davranmasına sebep olmamalıdır. Kulak kaybedilmiştir belki ama akıl yerindedir. İcabında yazarak anlaşmaya devam edilebilir. Mümin, aklını kaybettiğinde bütün insanî melekeleri ve kulluk sorumluluğu da sıfırlanacak bir seviyeye gelmiş olur.

Dolayısıyla üzerine gelen musibetleri hiçbir zaman aklına sirayet edecek kadar abartmamalı, diğer taraftan dertlerin kendisi için 'bal' olduğunu derinden hissetmelidir. Balı değerlendirerek kendisini cennete ve Allah rızasına götürecektir birer vesile olduklarını hissetmelidir. Böyle olmazsa musibetler yüzünden şeytanın ekmeğine yağ sürülür ve haramlara bulaşmak kolay hâle gelir. Bu da insanın kendi köprüsünü dinamitlemekten başka anlama gelmez.

Öyleyse dikkat edeceğimiz temel nokta şudur: **Başımıza gelen bela ve dertlerin aklımıza, akli melekelerimize zarar vermemesine dikkat edecek, bu yolu hazırlayan etkenlerden uzak durmaya gayret göstereceğiz. Tıpkı orman yangınlarında alevlerin belirli bir yerden sonrasına sıçrayamaması için oradaki ağaçların tıraşlanması kuralında olduğu gibi.**

Başa gelen musibet her ne olursa olsun, asla ama asla aklımıza hâle getirip zarar verecek seviyede etki göstermesine yardım etmemeli, haramlara götüren bir yol hâline gelmesini de hazırlamamalıyız.

*

Temel bir kural da şudur: Her mümin bilmelidir ki Allah'a en sıcak ve samimi duaların edileceği pozisyonlar namazdadır. Bunaldıkça abdest alıp iki rekât namaz kılmak ve gerek tahiyâtta önce gerek namazın ardından dualar etmek müminin acilen yapacağı işlerdendir. Eğer bir musibetin bizi namaza yaklaştırmadığını görüyorsak o zaman musibeti ikiyle çarparak anlamalıyız demektir.

*

Günahlar başımızın etrafında döndükleri sürece melekler de dualarımıza 'âmin' diyerek eşlik etmezler. Günahlarla iç içe yaşadıkça dualarımızın kıymeti de olmaz. Bunun içindir ki insanlar depreme yakalandıklarında -elbette afet ekiplerinin yardıma koşması gerekecek ama- Allah'a sığınma namazla gerçekleşecektir. İnsanlık bir salgın musibetiyle karşılaştığında imamlar, müezzinler, hocalar yaz kuraklığında insanları peşlerine takıp yağmur duasına gittikleri gibi yaşadıkları toprakların her köşesinde istiğfara ve tövbe etmeye davet etmelidir. Çünkü günahlar bünyemizde yaşamaya devam ettikçe hiç kimse dualarımızın kabulünü bekleyemez.

*

Bir çocuk, annesinden 5 yaşında ayrılıp okula gider. Seneler boyunca okul maratonu sürer ve ona bundan sonra diploma verilir. Hiçbir çocuğa yolun başındayken 'okuyacak birine benziyor' diyerek peşinen diploması verilmiyor, zeki olsun veya olmasın. Musibetleri buna benzer şekilde, Allah'ın bizi imtihan ettiği okulu gibi görmeliyiz. Okuldaki sabrımız sonunda diplomamız olacaktır.

Musibetler babamın ölümüyle başladıysa beni babamın ölümüyle okula kaydetmişler demektir. Kaç sene sürecek bu dertler peki? İstedğin 'diploma'nın kıymetine bağlı! Doktoraya kadar ilerlemek istiyorsan çok sabredecek, çok ödül alacaksın. Hem bileğin sabredecektir çalışarak hem de ruhun, aklın, kalbin sabır gösterecektir. Ve bu sabır diploması alınmadan bal yapılamaz.

*

Kimin başına bir bela geldiye dönüp diğer nimetlere bakmalı, Allah'ın ona verdiği ihsanların farkında olmalıdır. Şayet bir bela gelir ama diğer yandan yüz nimet her an elimizin altında değilmiş gibi konuşursak kendi düşeceğimiz kuyuyu kazarız.

*

Belalar, sıkıntılar, stresler, kaoslar gevezelik zamanları değildir; zikir, tesbih ve sessizlik böyle anlarda değerlidir. Herkesin her hastalık çaresinden ve teknik bilgidenden anladığı dedikodu ortamları Müslümanca olamaz. Doktor olmayan ve sadece dinlediği haberlerden aklında üç-beş cümle kalmış birinin sağlık brifingi vermesi vakit israfıdır, böyle yapan seviyesizlik yapmıştır. Ömründe üç kere tornavida bile çevirmemiş birinin depremin hemen akabinde, binaların aslında nasıl yapılması gerektiği ve depreme dayanıklı yapılaşmanın, şehir planlamasının ayrıntıları konularında konuşması gevezeliktir. Böyle işler müminin enerjisini boş yere harcar.

Hâlbuki musibetlerde sessizlik makbuldür. İyi olan da budur. "Allah'ım, sana yöneliyorum, sana dönüyorum" demek için en iyi zamanlar böyleleridir.

*

Kendimizi her çeşit derde karşı koruyacağımız kalkanlardan biri de sadaka vermektir –ama önceden. İnsanın önceden verilip birikmiş sadakaları varsa heybesinde, belalar ondan uzak durur. Allah korusun, apartman yıkılır ama o bol sadaka veren mümin, enkazdan sağlam çıkarılır. Sadakayı sadece para olarak da düşünmemelidir; ne verilebiliyorsa odur sadaka ve herkesin sadakası kendi çapına göredir. Yürekteki heyecan belirleyicidir.

*

Şu da kesinlikle unutulmayacak: Duamız kadarız, daha fazla değil. Eğer duayı, camide imamın seslenişine topluca âmin demekten ve yalnızca dua meclislerine katıldığında, kandil gecelerinde yerine getirilen bir ibadet olarak bilirsek vay hâlimize... Bir arada bulunduğumuz zamanlar dua etmeyi, birbirimizle dualaşmayı, sağlığımız ve ailemiz için dualarla temenniler dillendirmeyi, gönülden geçirilen sessiz duaları unutmamak gerekiyor. Günler geçer de Müslüman duayı kendinden uzak tutarak yaşarsa o büyük bir eksiklik içindedir.

*

Sıkıntılara, belalara, hayatı bana zehir eden evlatlarıma, doğduğuma doğacağıma pişman eden eşime, beni düşman gibi gören ebeveynime, akrabalarımın kurduğu tuzaklara ve üzerime gelen her şeye rağmen Allah hakkındaki zannımı değiştirmemeliyim. "Allah bana neden..." diye bir cümleye asla başlamamalıyım. Allah hakkında daima en güzel şeyleri düşünmeliyim.

Zira şeytan, bizi olayların içinde nefessiz bırakarak Rabbimizden intikam aldırmaya çalışacaktır ki kazanan o olsun. Müminin keyfinin olmadığı, sinirli, stresli anında ağzından bir feci cümle alıvermeye çalışacaktır. Mümin de böyle tehlikeli zamanlarda söyleyiverdiği, ağzından kaçırıldığı bir kelimeyle dahi imanını elinden kaybedebilir –Allah muhafaza buyursun.

Her gün gökten birkaç yıldız başımıza düşse, yer yarılıp dünya yangın diyarına dönüşse ve belalar sayılamaz hâle gelse bile imanımız şudur: Biz zaten Allah'a aitiz ve ona döneceğiz. Allah'a tevekkülümüz kesinlikle sarsılmaz ve onun taksimine razı oluruz.

*

Mümin artık çatlayacak, hiç dayanamayacak noktaya gelmeyi istemiyorsa -ve bunu ne kadar istemiyorsa- o kadar salavat getirmelidir. Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammed ve alâ âli Muhammed... Günde yüz, bin, on bin... ne kadar söyleyebilirse. Merdivenden inerken, çıkarken, balkondayken, yürürken, eve giderken, çocuğunun ayakkabısını giydirirken... her anımız ve saniyemizde söylenebilir.

Bu ne anlama gelir?

Peygamber aleyhisselâm Efendimiz kazansın diye yapacağımız bir iş değildir bu; şefaati sayesinde cennete gireceğimiz için yatırımımız olsun, dünyada da esintisini hissedelim diyedir. Sallallâhu aleyhi ve sellem!

*

Ulaşacağımız yer şudur: Şayet biz dertlerimize tapınır, onları aşılamaz yük olarak görürsek dünya bizi nefessiz bırakır. Yalan dünyanın bütününe karşı bir bardak suyla bütün dünyanın ateşini söndürebileceği heyecanını taşıyan kimseyi hiçbir dert boğamaz. Böylesi insan, dertler içindeyken de neşelenebilir.

Fakat dünya bütün hedefimiz, sonuçlarımız, gayemiz olacaksa burası için bal yapamayız. Ancak ahiret için burada bal yapabiliriz.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, düşük yapmış bir kadına seslenirken şöyle buyuruyor: *"Annesinin karnından canlı doğmadan düşen çocuk, anasıyla göbek bağından tutunup 'Annemi isterim' diye kıyamet günü ona şefaati edecektir."* (İbni Mace, 1609; Ahmed bin Hanbel, 22090)

Eğer bir anne, düşük yaptığından dolayı Allah'a küsmez ve imanında, "Biz Allah'a aitiz ve ona döneceğiz" tavrını samimiyetle sürdürebilirse o vefat eden çocuğun şefaati, annenin cennet sebebi olacaktır. İşte dünyanın katlanılmaz ama Allah'a tevekkülle sabredilebilir dertlerinin ahiret balı böyle kazanılacaktır.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.